

www.nevo.co.il

עתמ (ת"א) 1555/06 התנועה לחופש המידע נ' רשות שדות התעופה

בתי המשפט

001555/06 עתמ		בבית המשפט המחוזי תל – אביב יפו	
		בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים	
15/11/2006		כב' השופטת ד"ר דרורה פלפל / ס. נשיא	בפני:

בעניין: התנועה לחופש המידע

ע"י ב"כ עו"ד ב' בן צור

העותרת

נ ג ד

רשות שדות התעופה

ע"י ב"כ עו"ד ד' גוטמן

המשיבה

חקיקה שאוזכרה:

[חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998: סע' 9\(א1\), 9\(א2\), 9\(א3\), 9\(א4\), 9\(א5\), 9\(א6\), 9\(א7\), 9\(א8\), 9\(א9\), 9\(א10\), 9\(א11\), 9\(א12\), 9\(א13\), 9\(א14\), 9\(א15\), 9\(א16\), 9\(א17\), 9\(א18\), 9\(א19\)](#)

מיני-רציו:

* משפט מינהלי – חופש המידע – גילוי על-ידי הרשות

עתירה לפי [חוק חופש המידע](#), בה מתבקש ביהמ"ש להורות למסור למבקשת מידע הקשור לאמות המידה המנחות את מבצעי הבידוק הבטחוני בשדות התעופה. העותרת הדגישה, שאין היא מבקשת לדעת מהם הקריטריונים של המשיבה, אלא רק לדעת אם יש קריטריונים שמבחינים במוצא לאומי, דתי, גזעי וכיו"ב; ואם כן איזה לאום נכלל, איזו דת ואיזה מין. המשיבה המציאה לעותרת את הפרוטוקולים של הועדה לבדיקת נושא הבידוק הבטחוני לאוכלוסיה הערבית לאחר הגשת העתירה, והסבירה כי קיימות

--- סוף עמוד 1 ---

אמות מידה לבידוק, שנבדקות ע"י השב"כ ומונחות על-ידי; כן ציינה כי הוגשו 1600 תלונות בתקופות של 4-5 שנים. לענין זה מתריסה העותרת כי המשיבה לא ציינה מה היו הממצאים, האם היתה הרחקה, האם היתה השעיה והאם הופקו לקחים. בין הצדדים פלוגתא אחת והיא, האם על המשיבה למסור את מלוא המידע שהתבקש, או שמא היא חוסה באחד מסעיפי הפטור שב[חוק חופש המידע](#)?

בימ"ש לעניינים מינהליים דחה את העתירה בעיקרה, בקובעו:

סעיף 14(א) [לחוק חופש המידע](#) עוסק בסייגים לתחולת החוק. הוא קובע מפורשות כי הוראות החוק אינן חלות על מספר גופים ועל מידע שנוצר, נאסף או מוחזק בידיהם. ס"ק (2) מגדיר את אי תחולת החוק לגבי יחידות בטחון ברשויות ציבוריות בעניינים שמונחים ע"י השב"כ או מטעמו. בענייננו, הוראות הבטיחות והבידוק אצל המשיבה נבעו מהנחיות של השב"כ. מכאן שעל הסיטואציה חל סעיף 9(א1) [לחוק חופש המידע](#), הקובע כי הרשות לא תמסור כל מידע אשר בגילוי יש חשש לפגיעה בבטיחות המדינה, ביחסי החוץ שלה, בבטיחות הציבור או בבטיחותו או בשלומו של אדם. סעיף 9(א4) קובע כי רשות ציבורית לא תמסור מידע אשר אין לגלותו על פי כל דין.

לעמדת המשיבה, תשובה על שאלות לכאורה תמימות – בדבר קיום אמות מידה בגין גזע, דת, לאום – מהווה חשיפה של דרכי הבידוק הבטחוני המבוצע לבאי שדות התעופה ועשוייה להקל על גורמים עוינים. העותרת הבהירה כי איננה מבקשת את תוכן הקריטריונים, אלא רק האם הם כוללים בחובם מאפיינים העלולים להיות מפלים. יש לומר כי מדובר בהבחנה חסרת איבחון. הרי נניח כי תתקבל תשובה כי כל אדם שמאפייניו הם אלה ואלה ייבדק בידוק בטחוני מקיף יותר – האם מאפיינים אלה מפלים ? בנוסף לעמימות התשובה לשאלות קצה מכוונות אלה, אזי תיתכן אולי גם המסקנה שגילוי מידע מעין זה, יכול לגרום לכך שכל נוסע בעל כוונות זדון, לא ייראה בצורה כזו.

לטענת העותרת, בארה"ב לאחר אירועי ה-11.9 נערך "פרופיל" של רשויות המינהל לענין בידוק בטחוני תכוף, שהתברר כי תשתיתו נוצרה על בסיס של אפליה מחמת גזע, דת ולאום. לאחר שדעת הקהל התריעה על כך שזה בניגוד לחוקה, שונתה שיטת הבידוק, ונקבעה שיטת בידוק שוויונית חסרת הפליה המעוגנת בחקיקה ראשית של הקונגרס האמריקאי. כך, מפגיעה אפשרית בשוויון, באמצעות הנחיות בידוק מפלות, נגזרת גם החשיבות לגילוי המידע. אכן, מידע שאוגרת רשות אמור להיות זמין לכל אזרח, במידה והוא אינו חוסה באחד הפטורים הקיימים בחוק; מבקש המידע אינו צריך ליתן סיבה כזו או אחרת מדוע הוא רוצה מידע כזה. אבל משניתן טעם, והעותרת עשתה כן, הרי שהטעם שניתן מעורר במקרה הטוב תמיהה והרמת גבה. גם טענת העותרת – שאפילו אם סעיף 14 לחוק חופש המידע חל על הרשות, ואוסר עליה לגלות את המידע, אזי יש להורות על גילוי המידע מכח העקרון החוקתי הכללי, ומכח מושכלת היסוד לפיה המידע המצוי בידי הרשות שייך לציבור – מעוררת תמיהה. איזה סוג של ציבור מייצגת העותרת ? האם במדינת ישראל יש בכלל ציבור שמעוניין שמלוא פרטי אמות המידה האלה ייחשף לקהל הרחב, ובכך בטחוננו האישי יהיה נתון בסכנה מתמדת? ביהמ"ש איננו מוצא שיש מקום להשוואה עם מה שקרה בארה"ב לאחר הפיגוע במגדלי התאומים. לצערנו בארץ, כמעט ניתן לאמר שמדובר בדרך חיים, ולא באירוע חריג. יתכן וזו, בין היתר, הסיבה שהדין הנוגע לבידוק לצורך מניעת טרור, הוא שונה.

המסקנה היא שהמשיבה השיבה באופן מלא לשאלות העותרת בדבר קיום אמות מידה, ואף לא ניסתה לנצל את מלוא החיסיון שיש לה לפי [חוק חופש המידע](#). אשר לאמצעי הפיקוח מטעם המשיבה על האמור

--- סוף עמוד 2 ---

בתלונות ולמימצאי הבדיקה. יחד עם העיסוק היום-יומי בבטחון, אל למדינה לשכוח את אזרחיה ומבקריה. אם היו תלונות שנבדקו, וייתכן שחלק מהן היה צודק; אם הוגשו תביעות משפטיות שיתכן שחלק מהן התקבל, על המשיבה להמציאם לעותרת תוך 45 יום מהיום. במידה והוסקו מסקנות מתלונות שהוגשו, תימסרנה אף הן תוך 45 יום.

פסק דין

-

א. מהות העתירה

-

זו עתירה לפי [חוק חופש המידע](#), התשנ"ח – 1998 (להלן: "חוק חופש המידע"), בה מתבקש בית המשפט להורות למשיב למסור למבקשת את המידע הבא:

- האם יש אמות מידה מנחות לפיהן מחליטים מבצעי הבידוק הבטחוני בשדות התעופה האם לערוך ביצוע בידוק בטחוני לאדם מסוים זה או אחר, שכולל לעיתים עיכוב, וחיפוש.

- האם מוצא לאומי, דתי, או גזעי נמנים על אמות מידה אלה, במפורש או משתמע, ואם זה קיים מה הסיבה לכך?

- האם אמות המידה שונו בשבע השנים האחרונות, מי בוחן את האפקטיביות שלהן ומהי תדירות הבחינה?

- כמה תלונות מתקבלות מדי שנה בגין בידוק בטחוני שפגע בזכויות אדם או בכבודו או גרם לאי נוחות?

- קבלת פרוטוקולים וממצאים ראשוניים של הועדה המיוחדת לבדיקת נושא הבידוק הבטחוני לאוכלוסיה הערבית בראשות מנהל נתב"ג.

העותרת הדגישה בטיעוניה ובסיכומיה, שאין היא מבקשת לדעת מהם הקריטריונים של המשביה, אלא רק לדעת אם יש קריטריונים שמבחינים במוצא לאומי דתי גזעי וכיו"ב; ואם כן איזה לאום נכלל, איזו דת ואיזה מין.

--- סוף עמוד 3 ---

המשביה המציאה לעותרת את הפרוטוקולים של הועדה לבדיקת נושא הבידוק הבטחוני לאוכלוסיה הערבית לאחר הגשת העתירה, והסבירה כי קיימות אמות מידה לבידוק, שנבדקות ע"י השב"כ ומונחות על-ידיו;

כן ציינה כי הוגשו 1600 תלונות בתקופות של 4 – 5 שנים. לענין זה מתריס ב"כ העותרת כי היא לא ציינה מה היו הממצאים, האם היתה הרחקה, האם היתה השעיה והאם הופקו לקחים.

מכאן העתירה.

ב. הפלוגתאות בין הצדדים

בין הצדדים פלוגתא אחת והיא, האם על המשביה למסור את מלוא המידע שהתבקש, או שמא היא חוסה באחד מסעיפי הפטור שב**חוק חופש המידע**; נבחן את הבקשה לפי ראשי הפרקים שלה.

ג. אמות מידה לביצוע בידוק בטחוני

כ ל י

זאב סגל בספרו, "הזכות לדעת באור **חוק חופש המידע**" (ההוצאה לאור של לשכת עורכי הדין, תש"ס-2000, בעמ. 90 – 91) כותב:

"עקרון חופש המידע זוכה בשבדיה ליישום מלא, המתבטא בכך שרשויות ציבוריות מאפשרות לכלל המבקשים, בין שהם אזרחים או תושבים שבדיים ובין שאינם כאלה, לקבל מידע עדכני. כך למשל, יכול מבקש המידע לקבל לעיונו במשרדים הממשלתיים את רשימת הדואר הנכנס, שהתקבל במשרד באותו יום. גם אם יש בדעת הרשויות לטעון שהמידע הכלול במכתב מסוים חסוי, אין הדבר --- סוף עמוד 4 ---

חל על עצם העובדה שהתקבל מכתב מאדם מסוים לגורם רשמי. חיסוי מסמך ציבור מטעם כלשהו נחשב לחריג."

נכון לתקופה זו, ולצדדי הרב, ניאלץ לצאת מהנחת העבודה שאולי תשתנה ברבות הימים, שאיננו שבדיה, נורבגיה, דנמרק או פינלנד.

הבקשה והתשובה

המשביה ציינה כי אכן יש אמות מידה לבידוק הבטחוני, ברם סרבה לפרטם, לרבות אם הן כוללות התיחסות למוצא לאומי, דתי או גזעי. (נספח ב' לעתירה וכן סעיף 23

לתגובה).

טוענת העותרת, כי בארה"ב לאחר אירועי ה-11.9 הסתבר כי נערך "פרופיל" של רשויות המינהל לענין בידוק בטחוני תכוף, שהתברר כי תשתיתו נוצרה על בסיס של אפליה מחמת גזע, דת ולאום. לאחר שדעת הקהל התריעה על כך שזה בניגוד לחוקה, שונתה שיטת הבידוק, ונקבעה שיטת בידוק שוויונית חסרת הפליה המעוגנת בחקיקה ראשית של הקונגרס האמריקאי.

ב"כ העותרת ממשיך וטוען כי מפגיעה אפשרית בשוויון, באמצעות הנחיות בידוק מפלות, נגזרת גם החשיבות לגילוי המידע; ככל שיש פגיעה בזכויות האדם בכלל, ובערך השוויון בפרט, קיימת חשיבות יתירה לחשיפת המידע לעיני הציבור. העותרת מדגישה שהיא אינה מעוניינת בפרטי הבידוק, אלא רק לדעת אם קיימת אפליה או פגיעה לכאורה בזכויות אדם כתוצאה מהשיטה המיושמת.

ה ד ין

[סעיף 14\(א\) לחוק חופש המידע](#) עוסק בסייגים לתחולת החוק. הוא קובע מפורשות כי הוראות [חוק חופש המידע](#) אינן חלות על:

"הגופים שלהלן, ועל מידע שנוצר, שנאסף או שמוחזק בידיהם."

--- סוף עמוד 5 ---

ס"ק (2) מגדיר את אי תחולת [חוק חופש המידע](#) לגבי יחידות בטחון ברשויות ציבוריות בעניינים שמונחים ע"י שירות הבטחון הכללי או מטעמו:

"שירות הבטחון הכללי וכן יחידות הבטחון ברשויות ציבוריות, בעניינים המונחים

ע"י שירות הבטחון הכללי או מטעמו".

מהתגובה לבקשה שגובתה בתצהיר עלה כי הוראות הבטיחות והבידוק אצל המשיבה נבעו מהנחיות של השב"כ.

החלטת ועדת שרים לענייני בטחון לאומי מיום 28.12.2005 (החלטה מס. ב/43 שהוצגה בפני בית המשפט במעמד צד אחד, לבקשתו, סומנה א' מתאריך פסה"ד והוחזרה לפרקליטות) קובעת כי לשירות הבטחון הכללי סמכות להנחות את רשות שדות התעופה בענין טיפול בטחוני בנוסע.

בהחלטה זו נקבע כי הרשות תבצע את האבטחה בתחום אחריותה בהתאם להנחיות שירות הבטחון הכללי.

מכאן שעל הסיטואציה חל [סעיף 9\(א\)\(1\) לחוק חופש המידע](#) הקובע כי הרשות לא תמסור כל מידע:

"אשר בגילוי יש חשש לפגיעה בביטחון המדינה, ביחסי החוץ שלה, בביטחון

הציבור או בביטחונו או בשלמו של אדם".

[סעיף 9\(א\)\(4\)](#) קובע כי רשות ציבורית לא תמסור מידע:

"אשר אין לגלותו על פי כל דין".

פירוט אמות המידה

לעמדת המשיבה תשובה על שאלות לכאורה תמימות: בדבר קיום אמות מידה בגין גזע, דת, לאום, מהווה חשיפה של דרכי הבידוק הבטחוני המבוצע לבאי שדות התעופה

--- סוף עמוד 6 ---

ועשויה להקל על גורמים עוינים המעוניינים להתגבר על מערך האבטחה ולפגוע במתקני רשות שדות התעופה, בבטחונם ובשלומם של הנוסעים הטסים בטיסות היוצאות או הנכנסות.

גרס ב"כ העותרת, הן בעת הדיון והן בסיכומיו, כי בית המשפט כמו גם המשיבה אינם מבינים את עתירתו. הוא לא מבקש את תוכן הקריטריונים, אלא רק האם הם כוללים בחובם מאפיינים העלולים להיות מפלים ואולי גם בלתי יעילים מבחינה בטחונית. (סעיף 3 בעמ. 1).

אם נלך בדרך זו של טיעוניו, נאמר כי זו הבחנה חסרת איבחון. ונניח שתתקבל התשובה: שכל אדם בלונדיני, קתולי, בעל נתינות של מדינה צפון אירופאית, נועל נעלי בית ולבוש חליפה, - ייבדק בידוק בטחוני מקיף יותר. האם המדובר בנתונים מפלים מטעמי גזע, דת, לאום, מראה חיצוני? (על אלמנט אחרון זה ויתר ב"כ העותרת בשלב הטיעונים).

שאלה:

- האם בלונדיני זה מאפיין מפלה?
  - האם קתולי הוא מאפיין מפלה?
  - האם נתינות צפון אירופאית היא מאפיין מפלה?
  - האם נעילת נעלי בית זה מאפיין בלתי יעיל מבחינה בטחונית?
- בנוסף לעמימות התשובה לשאלות קצה מכוונות אלה, אזי תיתכן אולי גם המסקנה, שבעיני היא יותר מסבירה, שגילוי מידע מעין זה, יכול לגרום לכך שכל נוסע בעל כוונות זדון, לא ייראה בצורה כזו.
- ואשאל את השאלה המתבקשת: אין מחלוקת שמידע שאוגרת רשות אמור להיות זמין לכל אזרח, במידה והוא אינו חוסה באחד הפטורים הקיימים בחוק; גם אין מחלוקת שמבקש המידע אינו צריך ליתן סיבה כזו או אחרת מדוע הוא רוצה מידע כזה.

--- סוף עמוד 7 ---

אבל משניתן טעם, והעותרת עשתה כן, אזי הטעם שניתן ע"י התנועה לחופש המידע בדבר הצורך בחשיפת המידע כדי לבדוק את הצעדים שבהם נוקט המימסד הבטחוני לצורך הבידוק - מעורר במקרה הטוב תמיהה והרמת גבה. גם טענת העותרת, שאפילו אם [סעיף 14 לחוק חופש המידע](#) חל על הרשות, ואוסר עליה לגלות את המידע, אזי:

"יש להורות על גילוי המידע מכח העקרון החוקתי הכללי, ומכח מושכלת היסוד לפיה המידע המצוי בידי הרשות שייך לציבור."

מעורר תמיהה.

ושאלתי את עצמי איזה סוג של ציבור מייצגת העותרת?
האם את ציבור הנוסעים במטוסים, שלאחר חשיפת מידע מעין זה, יחשוש לחייו, אפילו
הוא נמנה על קבוצות מיעוט שלה יש תלונות?
האם במדינת ישראל, שאינה מדינה צפונית או אוטופית, יש בכלל ציבור, שמעונין
שמלוא פרטי אמות המידה האלה ייחשף לקהל הרחב, ובכך בטחונו האישי יהיה נתון
בסכנה מתמדת?
אינני מוצאת שיש מקום להשוואה עם מה שקרה בארה"ב לאחר הפיגוע במגדלי
התאומים.

אכן היה זה "מגה פיגוע" שהטביע את חותמו על דרך הבידוק הבטחוני שם, וגרם
לתסיסה של האוכלוסיה האמריקאית כלפי "מקורם" של המפגעים במוכן הרחב.
לצערנו, בארץ, כמעט ניתן לאמר שמדובר בדרך חיים. ולא באירוע חריג. יתכן וזו, בין
היתר, הסיבה שהדין הנוגע לבידוק לצורך מניעת טרור-, הוא שונה.

--- סוף עמוד 8 ---

תוכן הקריטריונים בהיותו מפקח ע"י הנחיות השב"כ חוסה בצילו של [סעיף 7\(א\) לחוק](#)
[שירות הבטחון הכללי](#), התשס"ב 2002 שמגדיר את תפקיד השירות כך:

"השירות מופקד על שמירת ביטחון המדינה, סדרי המשטר הדמוקרטי
ומוסדותיו מפני איומי טרור, חבלה, חתרנות, ריגול וחשיפת סודות מדינה, וכן
יפעל השירות לשמירה ולקידום של אינטרסים ממלכתיים חיוניים אחרים
לביטחון הלאומי של המדינה, והכל כפי שתקבע הממשלה ובכפוף לכל דין."

[סעיף 19](#) (שם) קובע כי:

"המגלה או המפרסם מידע חסוי לפי חוק זה בלא היתר, דינו מאסר שלוש שנים;
הביא אדם לגילוי או לפרסום כאמור ברשלנות דינו – מאסר שנה."

לא רק שקיים חיסוי על הפרטים, אלא שגילויים מהווה עבירה פלילית.
לא הובא לידיעתי כי מצב דומה קיים בארה"ב.

מסקנה אופרטיבית –

המשיבה הסבירה בתשובתה כי אכן יש אמות מידה, וכי כל פירוט שלהן, או תיאור
שלהם, כאמור לעיל, עלול לפגוע בבטחון האישי של הפרטים ובבטחון המדינה, מאחר
וניתן להסיק ממנו חלקים מדרכי הבידוק ולנסות לעקוף אותם. נראה כי בכך היא
השיבה באופן מלא לשאלות העותרת בדבר קיום אמות מידה כאלה, והן לא ניסתה
לנצל את מלוא החיסיון שיש לה לפי [חוק חופש המידע](#).

ד. האם הליכי הבידוק שונו ב – 7 השנים האחרונות?

בסעיף 26 לתגובה ציינה המשיבה כי נוהלי האבטחה נבחנים באופן תמידי ומשתנים
בהתאם לקביעותיו של שירות הבטחון הכללי ולקחים המובעים בפניו ע"י חטיבת
הבטחון של המשיבה. כן היא הוסיפה וציינה כי נוהלי האבטחה משתנים מעת לעת
בהתאם לאיומים, להתרעות ולמידע אחר אודות פעילות עוינת.

--- סוף עמוד 9 ---

בכך יש לראות תשובה לשאלה שנשאלה, למרות שאני בהחלט מסכימה עם עמדת המשיבה כי שאלה מעין זו מתאימה יותר להצגת שאלון לרשות, מאשר לקבלת מידע האצור אצלה.

ה. תלונות שהתקבלו בגין בידוק בטחוני שפגע בזכויות ובכבוד האדם הנוגע או שגרם לאי נוחות

בסעיף 30 לתגובה ציינה המשיבה כי במהלך השנים 2000-2005 עברו בנמל התעופה בן גוריון למעלה מ- 46 מליון נוסעים (יוצאים ונכנסים) ולרשות הגיעו כ- 1600 תלונות. כן ציינה המשיבה שהיא אינה מחזיקה בנתונים (סעיף 28) משנים קודמות, אין בידה פילוח תלונות הנוגע לשלבים שונים של בידוק בטחוני או יחס אנשי הצוות, משך ההמתנה לבודק, פגיעות רכוש וכו'. כי עם קבלת תלונה בזמן אמת, זו מועברת להתייחסות הגורם הרלבנטי, והמתלונן מקבל תשובה. חלק מהתלונות מסתיים כך, לגבי חלק מוגשות תביעות לבית המשפט. המשיבה לא פרטה, מהם אמצעי הפיקוח מטעמה על האמור בתלונות וכן גם לא מה היו מימצאי הבדיקה.

יחד עם העיסוק היומי-יומי בבטחון, אל למדינה לשכוח את אזרחיה ומבקריה. אם היו תלונות שנבדקו, וייתכן שחלק מהן היה צודק; אם הוגשו תביעות משפטיות שייתכן שחלק מהן התקבל, על המשיבה להמציאם לעותרת תוך 45 יום מהיום, קרי: את התלונה את התשובה וכן את פסק הדין. לגבי תלונה שלא פורסמה באמצעי התקשורת, - יש לכסות את שם המתלונן כדי למנוע כל זיהוי שלו. למען הסר ספק אציין, שמסירת תלונה מעין זו ובדרך זו אינו במסגרת הפטור של [סעיף 9\(ב\)\(8\)\(א\)](#) לחוק, (כפי שתוקן).

--- סוף עמוד 10 ---

לא הצלחתי להבין מה המשמעות המדויקת של אמצעי פיקוח על התלונות, נראה שהכוונה היא האם היה גורם מרכזי שהסיק מסקנות אם הסיק מתלונות שהוגשו. במידה ומסקנות מעין אלה הוסקו, גם הן תימסרנה תוך 45 יום. לענין ההוצאות:

תיאמר האמת שחככתי בדעתי.

עתירה שרובה הזוי ומוטב היה לה אלמלא הוגשה; מול חוסר הפנמה של הוראות החוק, מצד המדינה כשפרת הביטחון הקדושה, כנראה מסמאת את עיניה, וזה היה הטעם, כנראה, לאי מסירת הפרוטוקולים, שנמסרו רק אחרי הגשת העתירה, ולחוסר התייחסות לנושא התלונות.

בנסיבות לכן החלטתי, שכל צד ישא בהוצאותיו.

ניתן היום 8.11.2006, בהעדר.

המזכירות תמציא עותק פס"ד זה בהמצאה כדין לב"כ הצדדים.

ניתן לפרסום מתאריך 12/11/06.

ד"ר דרורה פלפל, שופטת

דרורה פלפל 54678313-1555/06

ס. נשיא

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן

-
[--- סוף עמוד 11 ---](#)

עתמ (ת"א) 1555/06 התנועה לחופש המידע נ' רשות שדות התעופה

---

www.nevo.co.il
